

Tukšais taksometrs viegli paslidēja viņam garām, nepievēršot pārceltajai rokai nekādu uzmanību; vēl pēc mirkļa tas nogriezās ap stūri un prom bija.

Nākamais taksometrs. Atkal ar dzeltenu signālzīmi, ka brīvs. Šoreiz Ričards izskrēja ielas vidū un vēcinājās ar abām rokām. Takssists pastūrēja viņam garām un turpināja ceļu. Ričards, elsdams un lādēdamies, metās skriet uz tuvāko metro staciju.

Izgrābis no kabatas siknaudu, viņš pieskrēja pie biļešu automāta, lai nopirktu vienu līdz Čeringkrosai. Viņš iemeta automātā pāris monētu, bet tās viena pēc otras izbira atpakaļ. Biļete tā arī neparādījās. Viņš mēģināja pie cita automāta. Tas pats. Tad vēl pie cita. Monētas bira atpakaļ. Kad Ričards devās par to pasūdzēties un nopirkt biļeti netālajā kasē, virietis pie lodziņa runāja pa telefonu un nepievērsa Ričardam nekādu uzmanību; viņš nedzirdēja vai negribēja dzirdēt arī Ričarda izsaukumus «Atvainojiet!» un «Hei!»; vīra telefon-sarunu nespēja pārtraukt arī klauvēšana pie kases lodziņa ar monētu.

– Pie velna! – Ričards nobļāvās un metās pāri metro ieejas barjerai. Neviens viņu neaizturēja – šķiet, nevienam gar viņu nebija nekādas daļas. Ričards nosvīdis un gluži bez elpas auļoja lejup pa eskalatoru un uzbrāzās uz pārbāztā perona tieši tai mirkli, kad piebrauca vilciens.

Bērnībā Ričardam reizēm rādījās murgi, – sapnī viņš nekādi nespēja apliecināt, ka ir turpat, kur visi citi; lai kādu troksni viņš taisītu, lai ko arī viņš darītu, neviens viņam nepievērsa ne vismazāko uzmanību. Nupat viņš jutās tā, kā tajos murgos: pūlis viņu stumdīja un grūstīja, vieni kāpa iekšā vagonā, citi gribēja tikt ārā, un visi skrēja Ričardam virsū, ar tādu spēku, ka viņš knapi turējās kājās.

Par spīti tam Ričards nepadevās un visiem spēkiem spraucās uz priekšu. Viņš jau bija tikpat kā iekšā, – pareizāk sakot, viņš bija pamānījies iespraukties vagonā par elkoņa tiesu, kad durvis sāka vērties ciet. Viņš rāva roku atpakaļ un pāris reižu iekliedzās cerībā, ka vadītājs atvērs vagona durvis kaut vai tik daudz, lai viņš varētu izraut iespiesto

piedurkni. Taču vagonš jau sāka kustēties, un Ričardam nācās aulēkšiem jozt tam līdzī pa peronu arvien ātrāk un ātrāk. Viņš nometa zemē portfeli un ar brīvo roku izmisīgi parāva iesprostoto piedurkni. Notirkšķēja audums, un Ričards novēlās zemē, sāpīgi nobrāzdams roku un sasizdams ceļgalu; bikses pie ceļgala arī bija pušu. Ričards mazliet grīlodamies pieslējās kājās un vilkās savākt savu nabaga portfeli.

Uzmetis īsu skatu nobrāztajai delnai, atirušajai piedurknei un saplēstajām biksēm, viņš pa akmens kāpnēm devās uz metro izeju. Arī pie izejas neviens viņam neprasīja biļeti.

– Atvainojiet, ka nokavēju, – Ričards teica, bet, kā izrādījās, biroja kņadā viņa atvainošanos neviens pat nepamanīja. Sienas pulkstenis rādīja 10:30. Viņš nosvieda portfeli uz krēsla un ar kabatlakatu notrausa sviedrus no pieres. – Jūs nemūžam neticēsiet, kam es izkūlos cauri, kamēr tiku šurp, – Ričards klāstīja. – Tas bija kaut kāds murgs.

Viņš palūkojās uz savu rakstāmgaldu. Tur kaut kā trūka. Vai, precīzāk sakot, uz tā vispār nekā nebija. – Kur ir manas mantas? – viņš jau mazliet skaļāk vērsās pie tuvāk sēdošajiem darbabiedriem. – Kur ir mans telefons? Un mani troļļi?

Viņš pārbaudīja atvilktnes. Tās arī bija tukšas; ne «Mars» iesaiņojuma papīriņš, pat ne atlocīta saspraude neliecināja, ka Ričards jekkad šeit būtu bijis. Runādamās ar diviem diezgan būdīgiem vīriem, uz viņa pusi nāca Silvija. Ričards piesteidzās viņai klāt. – Silvij, kas te notiek?

– Jā, lūdzu? – Silvija pieklājīgi atsaucās. Viņa norādīja uz rakstāmgaldu, un dušīgie vīri to sagrāba katrs aiz sava gala un sāka stiept ārā no biroja. – Uzmanīgi, – Silvija aizrādīja.

– Mans galds. Kur viņi to nes?

Silvija izbrīnīta viņā paskatījās. – Un jūs būtu...?

To tik man vēl vajadzēja, mērkaķi tādi, Ričards nodomāja. – Ričards, – viņš izsmējīgi teica. – Ričards Meihjū.

– Ak tā, – Silvija tukši noteica, un viņas skatiens pārlīdza Ričardam pāri kā ūdens ietaukotai pilei. – Nē taču, ne jau tur. Žēlīgā debess...! – viņa uzsauca nesējiem un aizsteidzās viņiem pakal.

Ričards noskatījās, kā viņa attālinās, un devās uz Gerija darba vietu. Gerijs pašlaik rakstīja e-pastu. Ričards palūkojās ekrānā – Gerija topošais teksts bija visai piesātināts ar seksuālām fantāzijām, turklāt nešķīta adresēts Gerija draudzenei. Ričards sašutis aizgāja galda otrā pusē. – Gerij? Kas te notiek? Tas ir kaut kāds joks, vai ne?

Gerijs paskatījās apkārt, it kā būtu dzirdējis kādu neskaidru troksni. Viņš uzsita pa taustiņiem un aktivizēja datora ekrāna saudzētāju ar dancojošiem nīlzirgiem, tad papurināja galvu, it kā gribētu kaut ko izpurināt laukā, pacēla telefonklausuli un sāka sastādīt numuru. Ričards uzblieza ar roku pa aparātu, pārtraukdams savienojumu.

– Paklau, tas vairs nav smieklīgi. Es nezinu, ko jūs visi te spēlējat, bet... – Viņam par lielu atvieglojumu, Gerijs beidzot palūkojās augšup. Ričards turpināja: – Ja esmu atlaists, tad tā arī pasakiet – ka esmu atlaists, nevis izliecieties, ka manis te nav.

Tad Gerijs pasmaidīja un sacīja: – Sveiki! Jā-a! Esmu Gerijs Peruns. Kā varu jums palīdzēt?

– Nekā, – Ričards vēsi atteica un devās prom no biroja, pamezdams portfeli uz Gerija rakstāmgalda.

Ričarda birojs atradās vienā no Strenda šķērsielām kādas vecas, samērā noplukušas ēkas trešajā stāvā. Džesikas darbavietā bija pašā Sitijā, milzīgas, kristāliskajam režģim līdzīgas spoguļstikla ēkas vidū. No Ričarda darba to šķīra piecpadsmit minūšu gājieni.

Ričards raitā soli veica šo attālumu desmit minūtes, aizsteidzās garām pirmā stāva apsargiem, iekāpa liftā un devās augšup. Brauciena laikā Ričardam bija izdevība sevi nopētīt lifta spoguļos. Pretī vērās vaļīga, šķība kaklasaite, saburzīts mētelis, bikses ar caurumu ceļgalā, sasvīdis matu ērkulis... Viņš nūdien izskatījās atbaidošs.

Lifta durvis ar dziedošu troksni atvērās. Stāvs, kurā atradās Džesikas darba vieta, izcēlās ar dārgiem, pārsmalkiem sienu rotājumiem un labām mēbelēm. Blakus liftam sēdēja sekretāre, – iznesīga un eleganta dāmīte, kuras ģērbšanās stils skaidri liecināja: alga, ko viņa saņem uz rokas, Ričarda rokām varētu likt tikai nolaisties. Pašlaik viņa bija iedziļinājusies «*Cosmopolitan*» lapās un nepacēla ne acu, kad Ričards pienāca pie viņas galda.

– Man steidzami jārunā ar Džesiku Bertram, – Ričards nobēra. – Ārkārtīgi svarīgi.

Sekretāre joprojām izlikās viņu neredzam; pašlaik viņa cītīgi aplūkoja labās rokas nagus. Ričards pagāja viņai garām un pa garo gaiteni devās uz Džesikas kabinetu. Viņš nepieklauvējis atvēra durvis un gāja iekšā. Džesika stāvēja pie trim milzīgiem plakātiem, uz kuriem bija rakstīts: «Enģeļi pār Angliju – ceļojošā izstāde». Katru plakātu rotāja cits enģeļa attēls. Izdzirdējusi kādu ienākam, viņa pagriezās un saulaini uzsmaidīja.

– Džesika. Paldies Dievam! Paklau, man šķiet, ka es jūku prātā, kaut kas nav kārtībā. Sākās ar to, ka no rīta neapstājās neviens taksis, un tad birojs, un metro, un ... – viņš parādīja atirušo piedurkni. – Varētu domāt, ka esmu kļuvis par kaut kādu nepersonu. – Džesika vēlreiz iedrošinoši uzsmaidīja. – Paklau, – Ričards sacīja, – man patiešām žēl par to vakaru. Ne jau par to, ko es darīju, bet, ka es tevi aizvainoju, un... patiešām, man ir ļoti žēl, bet nu viss ir sagājies galīgā ķīselī, un es vairs nezinu, ko iesākt.

Džesika palocīja galvu, turpināja līdzjūtīgi smaidīt un tad teica: – Jūs, droši vien, tagad nodomāsit, ka esmu ļoti nejauka, bet es nūdien slikti atceros sejas. Vienu mirklīti, es zinu, ka tūdaļ atcerēšos...

Tajā pašā mirklī Ričards aptvēra, ka tas, kas notiek, nav vis joks, kā viņš bija domājis. Viņš juta pakrūtē savelkamies smagu kamolu. Lai arī kāds murgs bija viss pašlaik notiekošais, tā diemžēl bija īstenība. Nevis pārmācīšana vai vazāšana aiz deguna.

– Lai nu paliek, – viņš apstulbis noteica. – Nav svarīgi.

Ričards izgāja no kabineta un devās uz liftu. Viņš jau gandrīz grasījās kāpt iekšā, kad izdzirda Džesikas saucienu.

– Ričard!

Viņš apsviedās riņķī. Tas tomēr *bija* joks. Tāda varen smalka atriebīga spēlīte. Katrā ziņā, kaut kas, ko var saprast un izskaidrot. – Ričard... Meiberij? – Džesika izskatījās lepna, ka izdevies tik daudz atcerēties.

– Meihjū, – Ričards noteica un iekāpa liftā. Durvis nodzindzināja skumju aizvērsšanās dziesmiņu, un viņš devās lejā.

Izmisis, pikts un apvainojies viņš soļoja mājup. Reizi pa reizei viņš bija mēģinājis pamāt kādam taksometram, tiesa, bez īstas cerības, ka tas apstāsies, un neapstājās arī. No vilkšanās pa ielām smeldza kājas, sūrstēja acis, un par spīti tam visam, Ričards bija pārliecināts, ka pēc laiciņa pamodīsies normālā, parastā pirmdienas rītā, un sāksies kārtīga, godīga diena.

Beidzot nonācis mājās, viņš salaida vannā karstu ūdeni, un, nometis drēbes uz gultas malas, kails izgāja cauri dzīvoklim, un iekāpa tikami karstajā vannā. Viņš jau grasījās aizsnausties, kad durvis nokrapstēja atslēga, tās atvērās un tika atkal aizvērtas no iekšpuses, un patikama vīrieša balss sacīja: – Protams, jūs esat pirmā, kam šodien izrādu dzīvokli, bet gribētāju ir krietni vairāk, nekā diennakts stundās iespējams ietilpināt.

– Nav gan tik plašs, kā izskatījās plānā, ko mums atsūtījāt, – sieviete sacīja.

– Dzīvoklis ir kompakts, tas tiesa, – vīrietis atbildēja. – Taču tas drīzāk būtu uzskatāms par dzīvokļa plusu.

Ričardam nebija ienācis prātā aizslēgt vannas istabas durvis. Viņš taču, galu galā, bija viens pats mājās.

– Jūs teicāt, ka dzīvoklis ir nemēbelēts, – ierūcās piesmakusi vīrieša balss. – Šis, man jāsaka, izskatās sasodīti mēbelēts.

– Iepriekšējais iemītnieks laikam atstājis te savas mēbeles. Dīvaini, viņi man par to neko neteica.

Ričards piecēlās vannā stāvus. Pēc mirkļa, aptvēris, ka viņš taču ir kails un ka tie cilvēki kuru katru brīdi var pavērt durvis, viņš atkal apsedās. Izmisis viņš palūkojās apkārt pēc dvieļa. – Paskat tik, Džordž, – no gaitēņa atskanēja sievietes balss, – te pat divieli kāds atstājis!

Ričards aplūkoja lufu, pustukšu šampūna pudeli un mazu, dzeltenu gumijas pili, un atzina tos par nederīgiem dvieļu aizvietotājiem. – Un kāda ir vannas istaba? – sieviete jautāja. Ričards paķēra masāžas sūkli un pašāva to priekšā šekumam. Viņš pieslējās kājās, atspieda muguru pret sienu un sagatavojās pazemojumam. Atvērās durvis, un vannas istabā ienāca trīs cilvēki – jauns vīrietis kamieļvilnas mētelī un pusmūža pāris. Ričards mēģināja saprast, vai ienācēji ir tikpat šokēti, kā viņš.

– Tāda pamaza jau ir, – sieviete noteica.

– Kompakta, – maigi pārlaboja kamieļvilnas mētelis. – Viegli uzkopjama. – Sieviete pieskārs ar pirkstu izlietnes malai un sarauca degunu. – Liekas, esam visu apskatījuši, – vecākais vīrietis norūca. Visi trīs devās ārā no vannas istabas.

– Šis dzīvoklis *varētu būt* visai ērts, – gaitenī skanēja sievietes balss. Saruna turpinājās nedaudz klusāk. Ričards izkāpa no vannas un pieliecās pie durvju spraugas. Viņš pamanīja uz krēsla nosviesto divieli, izliecās pa durvīm un žigli to pievēca. – Mēs to ņemam, – sieviete noteica.

– Tiesām? – kamieļvilnas mētelis pārvaicāja.

– Tas nūdien šķiet visai ērts, – sieviete paskaidroja, – vai vismaz par tādu kļū, tiklīdz padarīsim to mājīgāku. Vai dzīvoklis varētu tikt atbrīvots līdz trešdienai?

– Protams. Jau rīt pat mēs izvāksim no šejienes visus krāmus, un dzīvoklis būs kārtībā.

Vannas istabas durvis parādījās divieli ietīnīes, nosalis un pilošs Ričards. – Tie nav nekādi krāmi, viņš protestēja. – Tās ir manas mantas.